

CELE MAI FRUMOASE
POVESTI de
WILHELM
HAUFF

Ilustrații de Mario Grasso
Repovestite de Annette Betz

Traducere din limba germană
de Crina Vasiliu-Kienle

CORINT BOOKS

CUPRINS

Partea I	9
Caravana	10
Povestea Califului Barză	12
Povestea lui Muc cel Mic	23
Povestea prințului închipuit	43
Partea a II-a	61
Șeicul din Alexandria și sclavii săi	64
Povestea piticului Nas-Lung	65
Partea a III-a	97
Hanul din Spessart	100
Inimă de piatră	105
Biografie	147

POVESTEA PITICULUI NAS-LUNG

Trăiau odată, într-un oraș din ținutul meu german, un pantofar și nevasta lui. Erau doi oameni modești și cuviincioși. Zi de zi, pantofarul stătea în cămăruța sa și repara pantofi și papuci, iar când cineva îi dădea câte o comandă, mai făcea și o pereche de pantofi noi. Mai întâi, însă, trebuia să cumpere piele, pentru că era sărac și nu avea bucăți de piele în plus. Soția lui, Hanne, vindea legume și fructe, pe care le creștea într-o grădină mică, dincolo de porțile orașului. Oamenii cumpărau cu drag de la ea, pentru că era o femeie curată, care își lăuda și își întindea frumos marfa la vânzare.

Cei doi aveau un băiat, cu numele de Iacob. A avea un chip frumos, era viguros și, pentru vârsta lui, de doisprezece ani, era destul de înalt. De multe ori mergea cu mama lui la piață și ajuta femeile sau bucătarii care cumpărau multe fructe și legume să își care coșurile acasă. De cele mai multe ori, după ce bătea un astfel de drum, se întorcea cu câte un bănuț sau cu o bucată de turtă, pentru că stăpânilor acestor bucătari le era drag băiatul și îl răsplăteau cu mărinimie.

Într-o zi, nevasta pantofarului se afla, ca de obicei, la piață. A avea câteva coșuri cu varză și câteva cu legume, ierburi și semințe, iar într-un coșuleț, câteva pere, mere și caise timpurii. Micul Iacob stătea lângă ea și striga cu voce tare:

— Haideți, oameni buni, veniți să vedeți ce frumos arată poamele astea! Pere, mere și caise timpurii! Haideți, haideți, cine vrea să cumpere! Mama le vinde la un preț bun!

Atunci se apropie de piață o bătrână. Era îmbrăcată în haine zdrențuite, avea fața mică și colțuroasă, zbârcită de bătrânețe, ochi roșii și un nas ascuțit și încovoiat, care îi cădea spre bărbie. Mergea sprijinindu-se într-un baston, de fapt mai mult șchiopăta, târșându-și picioarele și clătându-se. Arăta de parcă ar fi avut roți sub tălpile picioarelor și în orice moment ar fi putut să cadă în nasul ascuțit și să se lovească de caldarâm.

Nevasta pantofarului se uită cu atenție la bătrână. De șaisprezece ani venea la piață cu coșurile ei și nu băgase de seamă până atunci făptura aceea ciudată. Tresări fără voie când bătrâna se apropie șontăcând și se opri în fața tarabei ei.

— Tu ești Hanne, grădinăreasa? întrebă bătrâna cu o voce pițigăiată, în timp ce își bălăbănea capul într-o parte și într-alta.

— Da, eu sunt, răspuse nevasta pantofarului. Vreți să cumpărați ceva de la mine?

— Să vedem, să vedem! La buruieni de leac să ne uităm, la buruieni de leac să ne uităm, ai sau n-ai ce caut eu? întrebă femeia.

Se aplecă peste coșuri și, cu niște mâini hidoase și arse de soare, apucă ierburile frumos întinse pe tarabă. Cu degetele subțiri ca picioarele unui păianjen, le duse la nas și începu să le miroasă. Nevestei pantofarului nu îi plăcu defel cum punea bătrâna mâna pe ierburile ei frumoase, dar nu se încumetă să zică ceva. De regulă, fiecare mușteriu avea voie să aleagă și să ia în mână legumele pe care le voia, dar bătrâna aceea i se părea tare urâcioasă.

După ce scormoni în coșul cu buruieni de leac, femeia mormăi:

— Marfă proastă, buruieni proaste, nu ai nimic din ce mi-e de folos mie. Acum cincizeci de ani era mult mai bine. Marfă proastă, marfă proastă!

La auzul acelor cuvinte, micul Iacob se înfurie.

— Sunteți o bătrână nerușinată și rea! spuse el mânios. Întâi puneți mâinile murdare pe buruienile noastre frumoase, le boțiți și le duceți la nasul ăla lung, că nimeni nu mai vrea apoi să ni le cumpere; și acum vă mai și plângeți de marfa noastră și spuneți că este proastă, când până și bucătarul ducelui cumpără de la noi!

Bătrâna se uită cruciș la băiatul îndrăzneț, râse răutăcios și rosti cu o voce hodorogită:

— Băiete, băiete! Îți place nasul meu lung și frumos? Ei bine, atunci o să ai și tu unul la fel, care să-ți atârne din mijlocul feței până la bărbie.

Și în timp ce vorbea, se aplecă peste alt coș, în care se afla varză. Apucă în mână o căpățână, o strânse între degetele murdare și apoi o aruncă înapoi în coș, zicând din nou:

— Marfă proastă, varză proastă!

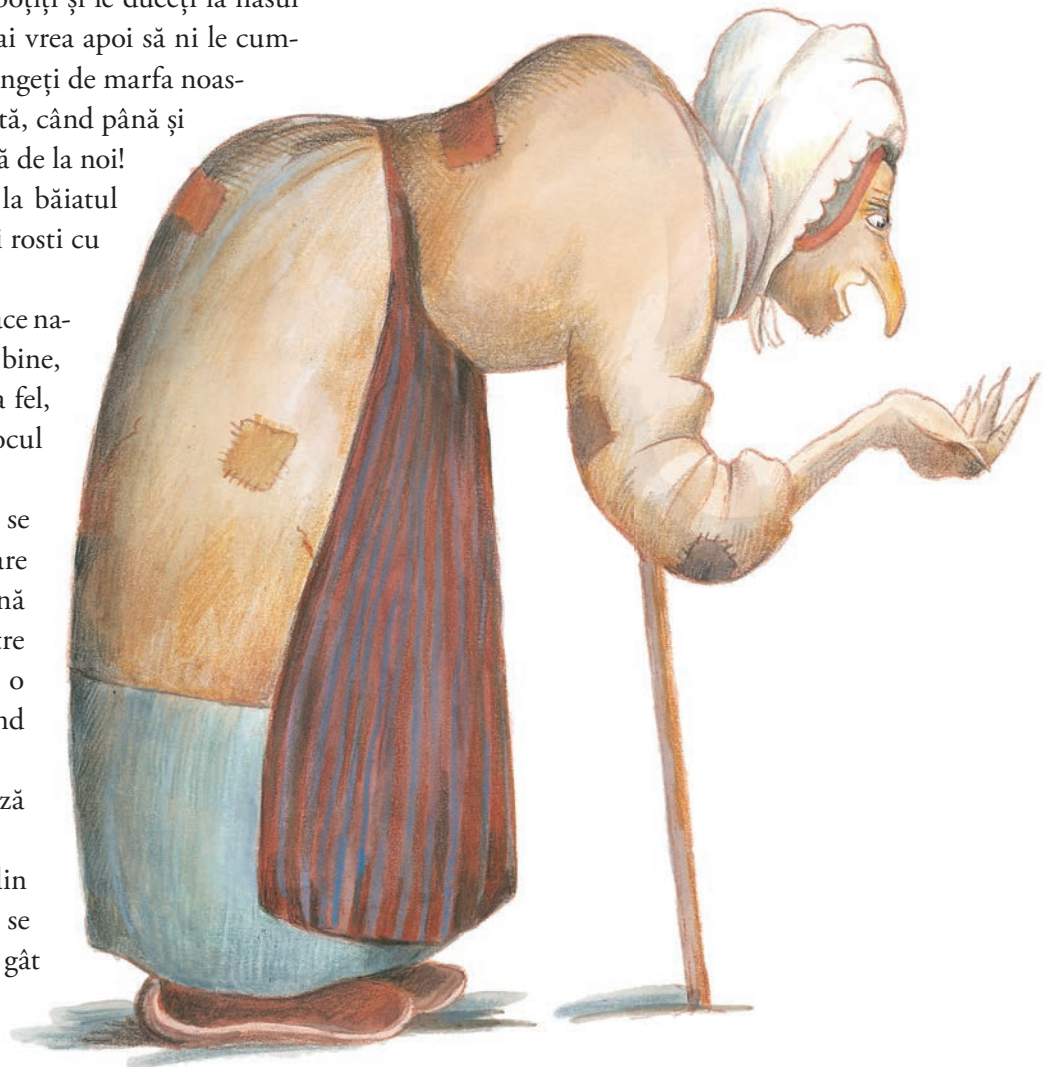
— Nu mai tot dați așa din cap, zise băiatul, căruia i se făcuse cam frică. Aveți un gât

așa de subțire, că vi se poate rupe oricând, și apoi mai și cade în coșul nostru. Și atunci cine mai cumpără de la noi?

— Ah, nu-ți place gâtul meu subțire? mormăi bătrâna, râzându-și în barbă. Ei bine, atunci tu o să rămâi fără gât, ca să nu-ți cadă de pe trupul de pitic!

— Ia nu-i mai spuneți băiatului asemenea grozăvii, interveni în sfârșit nevasta pantofarului, pe care bătrâna o scosese din sărite cu felul ei de a se uita, de a pune mâna și de a mirosi ierburile. Dacă vreți să cumpărați ceva, atunci grăbiți-vă, că mai mult îmi alungați cumpărătorii.

— Bine, așa să fie, cum vrei tu, rosti bătrâna cu o privire plină de răutate. Îți cumpăr astea șase căpățâni de varză. Dar vezi că mă țin în baston și nu pot să

duc nimic. Dă-i voie băiatului tău să mi le ducă până acasă. Îi voi da ceva pentru osteneala lui.

Copilul nu voia să meargă și începu să plângă, fiindu-i frică de bătrâna hâdă. Dar mama lui îi spuse să se ducă, pentru că se gândi că nu poate lăsa o femeie bătrână și lipsită de putere să care singură o povară așa de grea. Cu toate că îi era frică, Iacob ascultă de mama sa. Înveli căpățânile de varză într-un șervet de pânză, le așază în coș și plecă după bătrână prin piață.

Ea mergea destul de încet și le trebui aproape un sfert de ceas pentru a ajunge într-un colț îndepărtat al orașului, unde se afla o casă mică și dărăpănată. Bătrâna scoase din buzunar un cârlig ruginit, îl răsuci cu îndemânare într-o gaură mică din ușă și aceasta se deschise dintr-odată, cu un trosnet puternic. Dar cât de uimit a rămas micul Iacob când

a intrat în casă! Înăuntru era deosebit de frumoasă, cu un tavan din marmură, cu pereți și mobilă din lemn prețios de abanos, încrustate cu aur și pietre prețioase. Podeaua era din sticlă și foarte lucioasă, încât băiatul alunecă de câteva ori. Bătrâna scoase din traistă un fluier de argint și cântă o melodie care răsună în toată casa. În același moment, apărură câțiva porcușori de Guineea, coborând scara cu iuțeală. Lui Iacob i se păru tare ciudat că mergeau în picioare și că, în loc de pantofi, purtau pe labe niște coji de nucă. Erau îmbrăcați cu haine omenești și purtau chiar și niște pălării croite după ultima modă.

— Unde-mi sunt papucii, neisprăviților? strigă bătrâna, aruncând cu toiagul după ei, iar aceștia săriră în sus, vâitându-se. Cât să mai aștept?

Purceii de Guineea coborâră treptele cu repezi-ciune și aduseră o pereche de papuci din coji de nucă de cocos, căptușiți cu piele, cu care încălțară cu grijă picioarele bătrânei.

Și cu asta se termină cu șontăcăitul și cu bălăngănitul. Femeia aruncă toiagul și începu să alunece iscusit peste podelele lucioase. Îl luă de mână pe micul Iacob și îl trase după ea. În cele din urmă se opri într-o cameră care, după cele care se găseau în ea, părea să fie bucătăria, deși mesele din mahon și canapelele acoperite cu pleduri prețioase s-ar fi potrivit mai degrabă într-o sală de ceremonii.

— Așază-te, băiete, spuse bătrâna prietenos, împingându-l pe Iacob în colțul unei canapele. În fața lui împinse o masă, așa încât acesta nu mai putea ieși. Așază-te, spuse ea din nou, ai dus greutate mare. Capetele de oameni nu sunt ușoare, nu sunt ușoare deloc.

— Despre ce vorbiți? E adevărat că sunt puțin obosit, dar de cărat nu am cărat decât niște căpățâni de varză pe care le-ați cumpărat de la mama.

— Ei, nu mai spune! râse femeia și, ridicând capacul coșului, scoase la iveală un cap de om pe care-l apucă de păr.

Băiatul se sperie peste măsură. Nu pricepea deloc ce se petrecea și se gândea la mama lui. „Dacă află cineva despre capetele astea de oameni, cu siguranță că o vor da pe mama pe mâna dregătorilor.”

— Și acum îți vei primi și tu răsplata pentru că ai fost atât de binevoitor cu mine, murmură bătrâna. Ai doar puțină răbdare, până pun la fiert o supă de care îți vei aminti tot restul vieții.

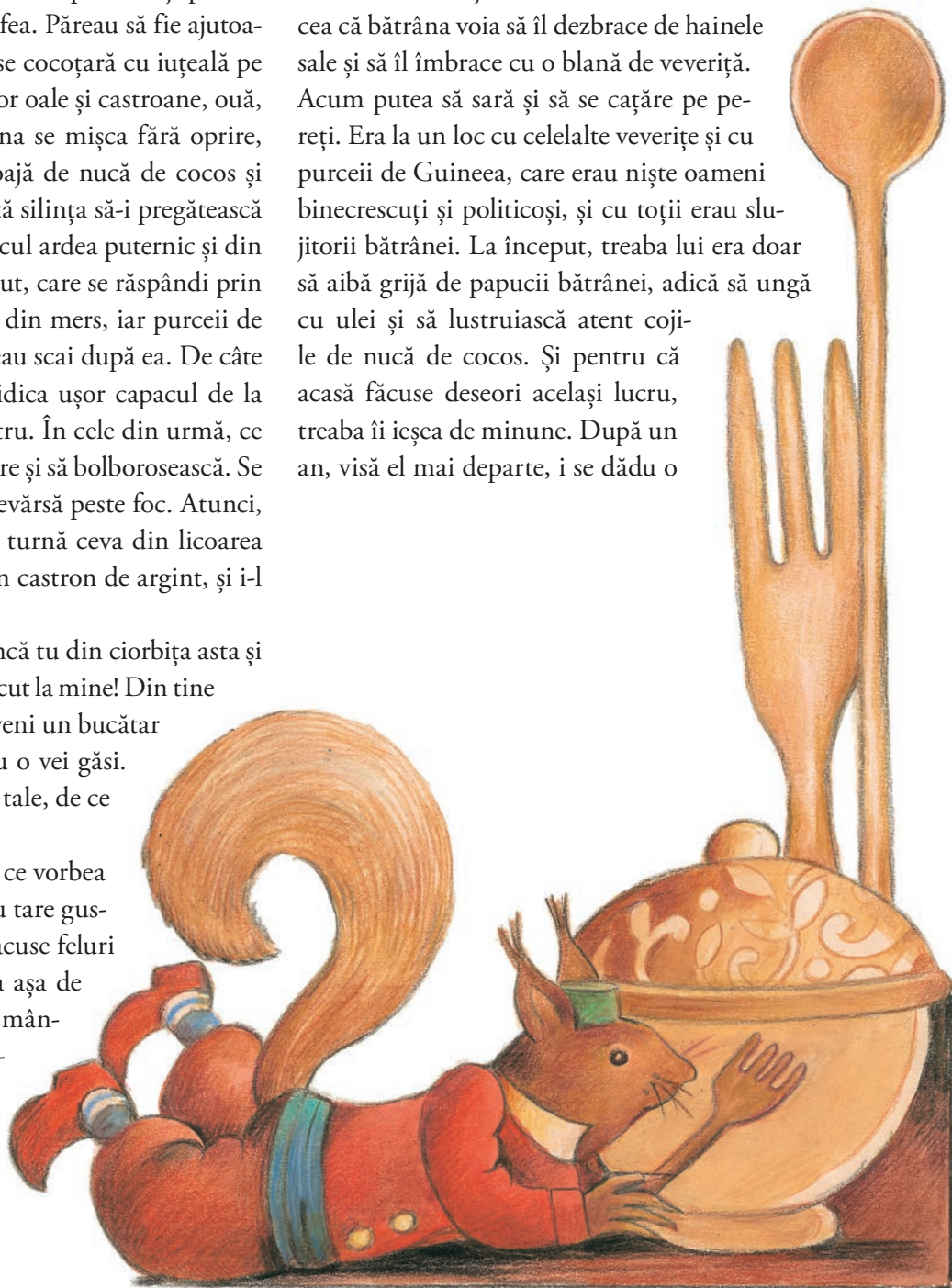
Și spunând acestea, suflă din nou în fluierul de argint și iarăși se iviră în goană mulți purceluși de Guineea care, de data asta, purtau șorțuri de bucătar. În urma lor veneau țopăind câteva veverițe îmbrăcate cu șalvari—și ele mergeau în picioare și purtau pe cap tichiuțe verzi de catifea. Păreau să fie ajutoarele de bucătari, pentru că se cocoțară cu iuțea pe pereți și aduseră lângă cuptor oale și castroane, ouă, unt, ierburi și făină. Bătrâna se mișca fără oprire, încălțată cu papucii din coajă de nucă de cocos și Iacob văzu că își dădea toată silința să-i pregătească ceva gustos de mâncare. Focul ardea puternic și din oală se ridică un miros plăcut, care se răspândi prin cameră. Bătrâna nu se opri din mers, iar purceii de Guineea și veverițele se țineau scai după ea. De câte ori trecea pe lângă plită, ridica ușor capacul de la oală și își băga nasul înăuntru. În cele din urmă, ce se afla în oală începu să șuiere și să bolborosească. Se ridicară aburi și spuma se revărsă peste foc. Atunci, bătrâna luă oala de pe foc, turnă ceva din licoarea care se afla înăuntru într-un castron de argint, și i-l dădu micului Iacob.

— Așa, băiete, ia mănâncă tu din ciorbița asta și vei căpăta tot ceea ce ți-a plăcut la mine! Din tine se va alege ceva bun, vei deveni un bucătar vestit. Dar nu, buruiana nu o vei găsi. Ce să-i faci, vina e a mamei tale, de ce n-a avut-o în coș?

Iacob nu pricepu despre ce vorbea bătrâna, dar ciorba i se păru tare gustoasă. Și mama lui îi mai făcuse feluri de mâncare bune, dar ceva așa de bun ca ciorba aceea nu mai mâncase niciodată. Mirosul ierburilor și al mirodeniilor se ridica în aer, iar ciorba, care era în același timp și dulce și acrișoară, avea

o aromă foarte puternică. În timp ce el sorbea ultimele picături, purceii de Guineea începură să ardă niște tămâie, care plutea prin cameră în nori albăstrui. Mirosul tămâii îl ameți pe copil. Se gândi de mai multe ori că ar trebui să se întoarcă la mama lui. Dar, ori de câte ori încerca să se ridice în picioare, îl apuca din nou o toropeală, până când adormi pe canapeaua bătrânei.

Iacob avu niște vise foarte ciudate. Se făcea că bătrâna voia să îl dezbrace de hainele sale și să îl îmbrace cu o blană de veveriță. Acum putea să sară și să se cațare pe pereți. Era la un loc cu celelalte veverițe și cu purceii de Guineea, care erau niște oameni binecrescuți și politicoși, și cu toții erau slujitorii bătrânei. La început, treaba lui era doar să aibă grijă de papucii bătrânei, adică să ungă cu ulei și să lustruiască atent cojile de nucă de cocos. Și pentru că acasă făcuse deseori același lucru, treaba îi ieșea de minune. După un an, visă el mai departe, i se dădu o

altă îndeletnicire. Împreună cu alte veverițe, trebuia să prindă praf de soare și să îl cearnă printr-o sită fină. Stăpânei îi plăcea praful de soare mai mult decât orice, și, pentru că nu mai avea dinți, dădea poruncă să i se pregătească pâinea doar din pulberea strălucitoare.

După încă un an i se dădu o nouă îndeletnicire: de data asta muncea împreună cu slujitorii care strângeau apa de băut a bătrânei. Ceea ce nu însemna că era de-ajuns să sape o groapă în care să pună un cazan, sau să așeze un butoi în mijlocul curții ca să strângă apa de ploaie. Asta ar fi fost prea ușor! Altceva aveau de făcut: veverițele—și Iacob printre ele—trebuiau să strângă, în coji de alune, roua dimineții de pe petalele trandafirilor. Asta era apa de băut a bătrânei. Și pentru că ea bea foarte mult în timpul unei zile, cei care se ocupau de asta aveau ceva treabă de făcut!

Un an mai târziu, a fost pus să muncească laolaltă cu slujitorii care trebăluiau în casă. Sarcina lui era să frece podelele. Și pentru că erau podele din sticlă, pe care se vedea fiecare urmă, și aici trudea din răspuțeri. Curățătorii de podele trebuiau să își lege de labele picioarelor niște cârpe vechi și să alunece cu ele în susul și în josul odăilor. În al cincilea an, în sfârșit, i se dădu de lucru la bucătărie. Munca la bucătărie era un privilegiu câștigat numai după multă trudă și încredere. Iacob munci la început ca ajutor de bucătar și cu timpul învăță tot mai mult, până când deveni cel dintâi dintre plăcintari. Cu timpul se dovedi atât de priceput și căpătă așa de multă îndemnare, că se mira de unul singur cum de le putea face pe toate. Învăță să pregătească cele mai sofisticate feluri de mâncare—plăcinte cu peste două sute de mirodenii, ciorbe din toate soiurile de ierburi—și să le servească la masă repede și frumos.

Trecuseră șapte ani de când o slujea Iacob pe bătrână. Într-o zi, aceasta îl chemă la ea.

Se descălțase de papucii din coji de nucă de cocos și luase în mână coșul și toiagul, pregătindu-se să iasă din casă.

— Până mă întorc eu, spuse ea, fă bine și jumulește o găină, umple-o cu mirodenii și pune-o la frigare.

Iacob făcu așa cum i se spusese: răsuci gâtul găinii, o opări în apă clocotită, îi smulse penele, îi îndepărtă pielea, ca să fie mai fragedă, și îi scoase măruntaiele. Apoi începu să caute mirodenii și ierburi aromate cu care să o umple. În camera cu mirodenii dădu de un dulap cu ușa pe jumătate deschisă, pe care până atunci nu-l observase. Se apropie, curios să vadă ce se ascundea înăuntru, și descoperi multe coșulețe din care se ridica un miros puternic și foarte plăcut. Desfăcu unul dintre coșulețe și găsi niște buruieni cu forme și culori nemaîntâlnite. Tulpinile și frunzele erau verzi-albăstrui și aveau o floare mică, de un roșu-închis, dantelată cu o margine galbenă. Iacob se uită cu atenție la floare și o miroși. Avea același miros ca și ciorba pe care i-o pregătise bătrâna cu șapte ani în urmă. Mirosul deveni tot mai puternic, așa încât îl apucă strănutul și... strănută, tot mai mult, până când se trezi.

Era întins pe canapeaua bătrânei și se uita mirat împrejur.

„Cât de adevărate pot părea visele uneori!” își spuse el. „Până adineauri puteam să jur că sunt o veveriță, că sunt prieten cu purceii de Guineea și cu alte animale—și pe deasupra și mare bucătar! Ce se va mai amuza mama când îi voi povesti! Dar o să se și supere pe mine că ma ia ațipeala prin case străine, în loc să o ajut la piață!”

Și, cu acest gând, se puse în capul oaselor și încercă să se ridice în picioare. Însă își simțea corpul înțepenit. Nici măcar nu mai putea să-și miște gâtul în dreapta sau în stânga. Începu să râdă de unul singur, de cât de amețit de somn era. Mergând, se lovea întruna cu nasul de câte un dulap sau de vreun perete, sau de tocul unei uși, dacă se întorcea prea repede. Veverițele și purceii de Guineea scânceau și se țineau după el, de parcă ar fi vrut să-l însoțească. În pragul ușii se întoarse către ei și îi pofti să vină cu el, pentru că erau niște animale drăgălașe. Dar aceștia se întoarseră înapoi în casă pe cojile de nucă cu care erau încălțați și începură să plângă atât de tare încât vaietul lor se auzea de la depărtare.

Locul în care îl dusesse bătrâna se afla într-un colț destul de îndepărtat al orașului. Băiatul se descurcă cu greu printre străduțele înguste, unde era o hărmălaie de nedescris și unde se auzeau, din toate părțile, oameni strigând:

- Ia uitați ce pitic urât! Îl vedeți?
- Da' de unde a mai apărut și ăsta?
- Și ce nas lung are!!!
- Și cu capu' așa îndesat între umeri!
- Și ce mâini maronii și urâte are!

S-ar fi dus și el să vadă arătarea cu pricina, pentru că îi plăcea tare mult să se uite la pitici, la uriași sau la alte creaturi ciudate, dar se gândi că ar face mai bine să se grăbească și să se întoarcă la mama lui.

Era încă îngrijorat când a ajuns la piață. Mama era încă acolo și mai avea destule legume și fructe în coș, așa că probabil nu dormise prea mult. Dar de departe o vedea cât era de tristă, pentru că în loc să-și laude marfa târgoveților care se perindau prin

fața tarabei, așa cum îi era obiceiul, stătea așezată și cu capul sprijinit în mâini. Când veni mai aproape de ea, i se păru că este și mai palidă decât de obicei. Iacob șovăi puțin, neștiind ce să facă. Într-un sfârșit își luă inima-n dinți, se apropie de ea și îi puse mâna pe braț, zicând:

— Mămico, ce e cu tine? Ești supărată pe mine?

Doamna Hanne se întoarse către el și, cu un țipăt de groază, făcu un pas înapoi.

— Ce vrei de la mine, pitic hidos? Pleacă de aici! Nu-mi arde mie de năzbâtiile tale! exclamă ea.

— Mamă, dar ce-i cu tine? De ce mă gonești?

— Ți-am spus odată să o ștergi de aici! răspunse femeia furioasă. De la mine nu câștigi nici o para cu bufoneriile tale, pocitanie!

„Of, Doamne, chiar și-a pierdut mințile!” își spuse băiatul îngrijorat. „Ce să fac acum? Trebuie să o duc cumva acasă.”

Apoi, întorcându-se către mama sa, rosti:

— Mamă dragă, vino-ți în fire. Sunt băiatul tău, Iacob!

— Gata, până aici cu prostiile astea! zise femeia, întorcându-se către precupețele de lângă ea. Ia uițați-vă și voi la piticul ăsta hidos. Stă aici și-mi gonește toți cumpărătorii. Îi mai arde și să-și bată joc de supărarea mea! Zice că e băiatul meu, Iacob! Nerușinatul!

Atunci femeile de lângă ea se ridicară în picioare și săriră cu gura pe el, așa cum numai precupețele pot s-o facă! Îl ocărăra că îndrăznește să rădă pe seama amărăciunii sărmanei Hanne, căreia i se furase o frumusețe de băiat cu șapte ani în urmă, și îl amenințară că de nu o va șterge din loc, se vor năpusti asupra lui și îl vor zgâria cu unghiile.

Bietul Iacob nu mai știa ce să creadă. Venise de dimineață cu mama la piață, ca de obicei, credea el, o ajutase să întindă pe tarabă legumele și fructele, mersese apoi cu o bătrână la ea acasă, mâncase o ciorbă gustoasă, trăsese un pui de somn și acum se întorsese. Iar mama și vecinele ziceau că trecuseră șapte ani! Și că el era un pitic hidos! Ce se întâmpla oare cu ele?

Când văzu că mama lui nu mai voia să aibă de-a face cu el, îi dădură lacrimile. Cu sufletul îndurerat, o luă pe jos spre cămăruța unde tatăl lui repara pantofi.

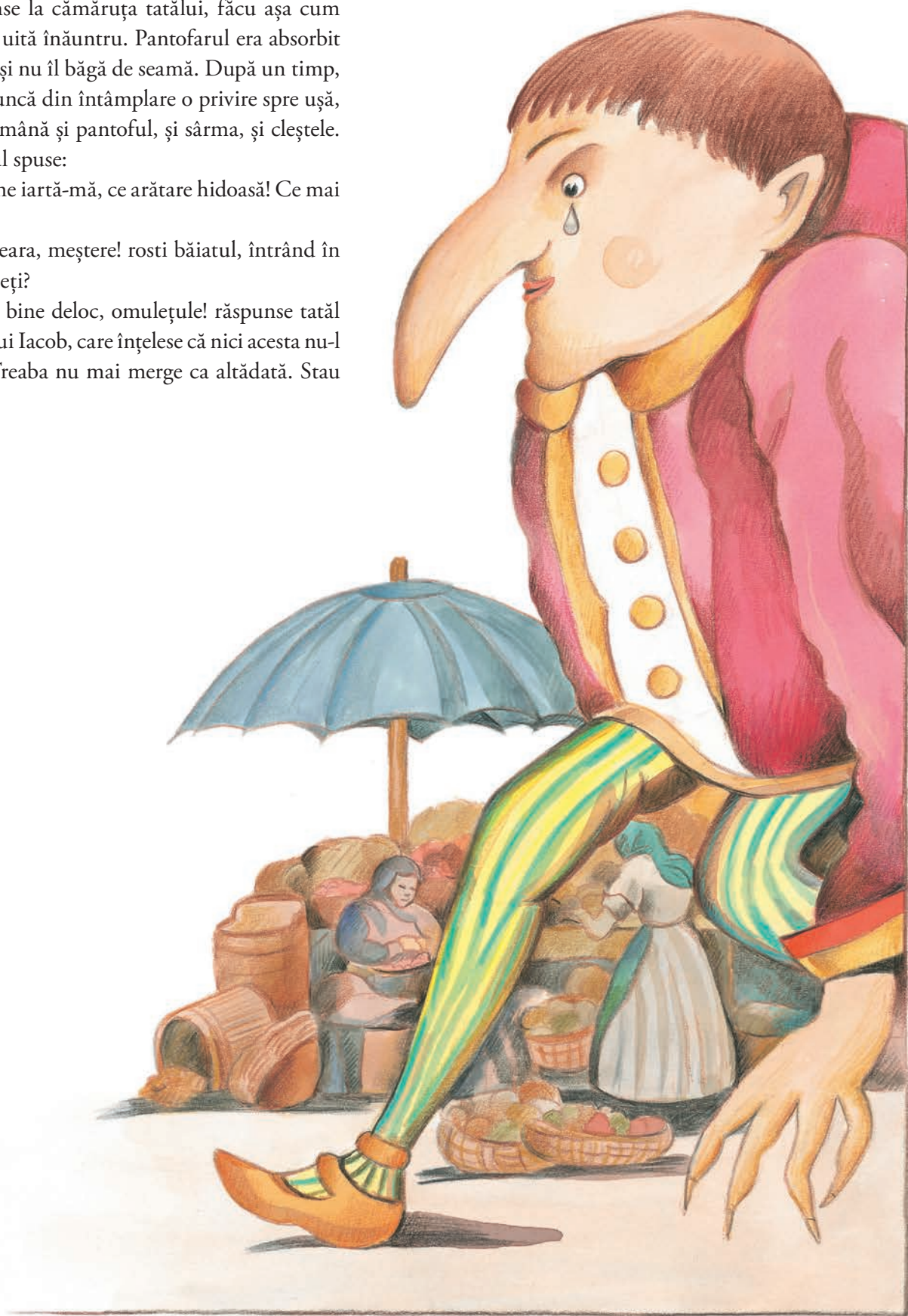
„Trebuie să văd dacă nici el nu vrea să mă recunoască. Mă voi așeza în dreptul ușii și îi voi vorbi”, se gândi el.

Când ajunse la cămăruța tatălui, făcu așa cum își zisese și se uită înăuntru. Pantofarul era absorbit de munca lui și nu îl băgă de seamă. După un timp, însă, când aruncă din întâmplare o privire spre ușă, îi căzură din mână și pantoful, și sârma, și cleștele. Îngrozit, omul spuse:

— Doamne iartă-mă, ce arătate hidoasă! Ce mai e și asta?

— Bună seara, meștere! rosti băiatul, întrând în atelier. Ce faceți?

— Nu fac bine deloc, omulețule! răspunse tatăl spre uimirea lui Iacob, care înțelese că nici acesta nu-l recunoștea. Treaba nu mai merge ca altădată. Stau

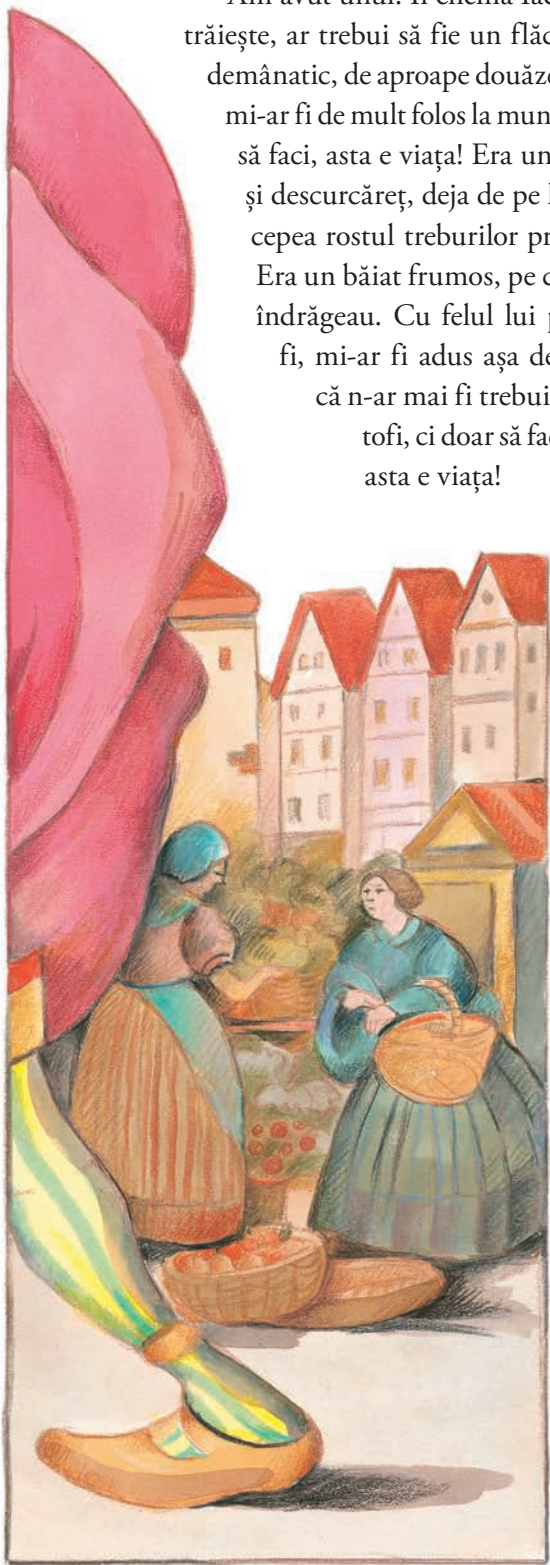

aici toată ziua singur și sunt un om tot mai bătrân. Numai că bani de o calfă nu am.

— Dar nu aveți un băiat care v-ar putea ajuta la muncă? întrebă micuțul din nou.

— Am avut unul. Îl chema Iacob. Dacă mai trăiește, ar trebui să fie un flăcău înalt și îndemânat, de aproape douăzeci de ani, care mi-ar fi de mult folos la munca asta. Dar ce să faci, asta e viața! Era un băiat generos și descurcăreț, deja de pe la șase ani pricepea rostul treburilor prin pantofărie. Era un băiat frumos, pe care oamenii îl îndrăgeau. Cu felul lui prietenos de-a fi, mi-ar fi adus așa de mulți clienți că n-ar mai fi trebuit să repar pantofi, ci doar să fac unii noi. Dar asta e viața!

— Și unde este băiatul dumneavoastră? întrebă Iacob, cu vocea tremurândă.

— Doar Domnul știe, răspunse tatăl. Cu șapte ani în urmă—da, așa de mult timp a trecut—ni l-a furat cineva de la piață.

— Cu șapte ani în urmă?! rosti Iacob speriat.

— Da, omulețule, cu șapte ani în urmă. Mi-aduc aminte cum a venit nevasta mea acasă, de parcă a fost ieri. Plângea și se văita că băiatul nu s-a mai întors. Întrebase și îl căutase în toate părțile, dar fără folos. Mă urmărea mereu gândul că așa se va întâmpla și îi spusese să fie atentă. Iacob era un băiat tare frumos, nu-ncape îndoială. Și pentru că femeia mea era foarte mândră de el, se bucura când oamenii îl laudau. Îl trimitea adesea cu legume și cu alte cumpărături la casele oamenilor avuți. Și era bine că făcea așa, pentru că de fiecare dată oamenii îl răsplăteau cu dărnicie. Dar eu o avertizam mereu să aibă grijă de băiat, că orașul e mare și sunt mulți oameni răi aici. Și așa s-a și petrecut: într-o zi a venit la piață o femeie bătrână și urâtă. S-a tocmit pe legume și a cumpărat atât de mult, încât nu putea să care totul de una singură. Femeia mea, cu suflet bun, l-a trimis pe Iacob s-o ajute pe bătrână—și de atunci nu l-a mai văzut.

— Și asta s-a petrecut acum șapte ani?

— La primăvară se fac șapte ani. Am întrebat în toate părțile, am mers din casă-n casă. Unii oameni îl știau pe băiat și, fiindcă le era drag și lor, l-au căutat împreună cu noi. Dar în zadar. Și nici pe bătrâna care cumpăraseră legumele nu a mai văzut-o nimeni de atunci. Doar o femeie bătrână, care trăia aici de aproape un secol, a zis că s-ar putea să fi fost zâna cea rea, Mătrăguna, care venea la piață odată la cincizeci de ani ca să cumpere una, alta.

În timp ce povestea, tatăl își vedea în continuare de treabă. Băiatul înțelegea, însă, tot mai bine ce se petrecuse cu el: nu visase! Slujise timp de șapte ani la zâna cea rea. Era atât de mânios! Șapte ani de copilărie pe care-i furase bătrâna! Și cu ce se alesese el? Că știa să lustruiescă papuci din coajă de nucă de cocos și să curețe o cameră cu podeaua de sticlă? Că învățase de

la purceii de Guineea și de la veverițe secretele artei culinare? Rămase pe gânduri o vreme, cugetând la soarta sa. După un timp, tatăl îl întrebă:

— Ai vrea să comanzi ceva de la mine, tinere? Poate o pereche de pantofi noi—sau, adăugă el zâmbind—poate un înveliș pentru nas?

— Dar ce aveți cu nasul meu? întrebă Iacob. De ce ar avea nevoie de un înveliș?

— Eh, fiecare face cum crede. Dar, zău, dacă aș fi avut așa o năpastă de nas, mi-aș fi făcut un înveliș dintr-o bucată de piele lucioasă, de culoare roz. Ia uite, chiar am aici o bucată frumoasă care s-ar potrivi de minune. Ar fi nevoie cam de un cot, dar ți-ar fi de mult folos, tinere! Că altfel tot o să dai cu nasul de tocul ușii sau de câte o căruță care trece pe drum.

Băiatul rămase mut de uimire. Își duse mâna la nas. Era gros și lung de cel puțin două mâini. Așa îl transformase bătrâna. Și de aceea nu-l mai recunoscuse mama lui, de aceea striga toată lumea după el că e un pitic hidos!

— Meștere, rosti el către pantofar, aproape plângând, aveți cumva o oglindă la îndemână?

— Tinere, răspuse tatăl, fără nicio urmă de glumă, nu ai o înfățișare cu care ai putea să te mândrești. Nu ai niciun motiv să te privești în oglindă. Lasă-te de năravul ăsta, că oricum este un obicei caraghios.

— Ah, lăsați-mă să mă uit într-o oglindă, spuse băiatul. Nu din trufie vreau să mă văd.

— Lasă-mă în pace, nu am nicio oglindă aici. Nevasta mea are una mică, dar nu știu unde o ține. Dar dacă vrei neapărat să te vezi în oglindă, du-te peste drum, la bărbierul Orban. El are o oglindă care este de două ori mai mare decât capul tău. Uită-te în ea dacă vrei—și cu asta, la revedere!

Spunând acestea, tatăl îl împinse ușurel afară și închise ușa în urma lui. Apoi se întoarse la pantofii lui.

Amărât, Iacob trecu peste drum la Orban, bărbierul pe care îl știa foarte bine din copilărie.

— Bună ziua, domnule Orban, îi spuse acestuia. Aș vrea să vă rog ceva. Fiți bun și lăsați-mă și pe mine să mă uit în oglinda dumneavoastră.

— Cu toată plăcerea! Uitați-o acolo, răspuse bărbierul râzând și clientul din fața lui, căruia urma să-i radă barba, izbucni și el în râs. Sunteți o frumusețe de flăcău, înalt și subțire, cu un gât ca de lebădă, mâini ca ale unei regine și un năsuc așa de frumos, cum rar s-a mai văzut. Știu că mai sunteți și nițel cam trufaș, e adevărat, dar uitați-vă în oglindă fără nicio grijă! Ca să nu zică lumea că de invidie nu v-am lăsat să vă uitați!

La cuvintele bărbierului, se stârni un hohot printre toți cei aflați în încăpere. Băiatul se apropiase, însă, de oglindă. În timp ce se privea, ochii i se umpluseră de lacrimi.

„Așa e, dragă mamă, nu aveai cum să-l recunoști pe Iacob al tău”, își spuse el. „Nu așa arăta în zilele frumoase de altădată, când te mândreai cu el pe la alți oameni!”

Avea ochii mici cât ai unui purcel, nasul i se lungise foarte mult și îi atârna peste gură și peste bărbie. Gâtul parcă îi dispăruse cu desăvârșire, pentru că acum îi creștea capul direct dintre umeri, și doar cu greu și cu multă durere îl mai putea mișca de la dreapta la stânga. Era la fel de înalt cum fusese cu șapte ani în urmă, pe când avea doar doisprezece ani.

Și în timp ce alți copii cresc în înălțime de la doisprezece la douăzeci de ani, el crescuse în lățime. Spatele și pieptul îi ieșeau cu mult în afară, făcându-l să pară un sac scurt și umplut până la refuz. Trupul gras se ținea pe două picioare scurte și subțiri, care păreau că aparțin altcuiva. Și pe cât de mici îi erau picioarele, pe atât de lungi îi erau brațele, care îi atârnavă pe lângă trup. Aveau mărimea unor brațe de om mare. Măinile îi erau grosolane și maronii, cu degete lungi și încovoiate ca firele unui păianjen și, dacă se întindea puțin, putea să ajungă cu mâna la pământ fără să se aplece. Așa arăta el, micul Iacob! Devenise o stârpitură de pitic. Acum își aducea aminte de dimineața în care bătrâna se apropiase de coșurile mamei sale. Și tot ceea ce criticase el atunci la bătrână – nasul lung, degetele hidoase – căpătase și el prin vrăjitoria zânei rele. Doar de gâtul lung și subțire îl scutise.

— Ei, te-ai privit după pofta inimii, prințule? îl întrebă bărbierul și se apropie de el. Se uită la el

zâmbind. Chiar de ar încerca cineva, așa o ciudățenie nu și-ar putea închipui nici măcar în vis. Eu, totuși, vreau să-ți fac o propunere. Frizeria mea are destui clienți, dar treaba nu mai merge cum mergea odată. Și asta pentru că celălalt bărbier din cartier, bărbierul Schaun, a dat undeva peste un uriaș care îi atrage clienții în prăvălie. Eh, și ca să devină cineva uriaș, nu e nicio scofală, dar ca să rămână mic așa cum ești tu, asta se vede mai rar. Intră în slujba mea! Primești o cămăruță, primești mâncare, băutura și haine. Pentru asta nu trebuie decât să stai dimineața în fața ușii mele și să poștești oamenii să intre. Pregătești spuma de ras, le dai clienților prosopul și vei vedea că amândoi vom profita din treaba asta. O să am mai mulți clienți decât celălalt bărbier, cu uriașul lui, și pe tine te va răsplăti fiecare cu câte o para sau două.

Băiatul, însă, păru indignat auzind aceste cuvinte. „Asta am ajuns eu, să fiu momeală pentru un bărbier! Chiar atâta batjocură trebuie să înghit!” Cu

toate astea, se stăpâni și îi răspunse politicos bărbierului că nu are timp pentru astfel de îndeletniciri, după care plecă.

Chiar dacă bătrâna cea rea îi schimbase înfățișarea, de mintea lui nu se atinsese, de asta era sigur. Pentru că nu mai gândea așa cum gândise cu șapte ani în urmă. Își dădea seama că devenise mai copt la minte și mai înțelept. Nu suferea după frumusețea pierdută și nici din cauză că era slut. Suferea, însă, că tatăl lui îl alungase din fața ușii ca pe un câine. De aceea se hotărî să se mai ducă încă o dată la mama lui.

Se duse la ea la piață și o rugă să-l asculte în liniște. Îi povesti despre ziua în care plecase cu bătrâna; îi aduse aminte de întâmplări din copilăria lui; și apoi îi povesti cum slujise timp de șapte ani ca verעיță la zâna cea rea, cum fusese vrăjit pentru că își bătuse joc de înfățișarea bătrânei. Nevasta pantofarului nu mai știa ce să creadă. Tot ceea ce-i povestea despre copilăria lui se petrecuse cu adevărat. Dar când îi spuse că fusese timp de șapte ani o verעיță, ea zise:

— Asta nu e cu puțință, zâne nu există!

Și, tot uitându-se la el, i se făcu silă de piticul hidos. Îi era peste puțință să-și imagineze că era fiul său. De aceea se gândi că cel mai bine era să se sfătuiască și cu bărbatul ei. Își strânse marfa de pe tarabă și îi spuse piticului s-o însoțească. Ajunseră împreună la cămăruța cizmarului.

— Uite, omule, îi spuse ea pantofarului, pocitania asta zice că ar fi Iacob, băiatul nostru pierdut. Mi-a povestit că a fost furat acum șapte ani și vrăjit de o zână rea!

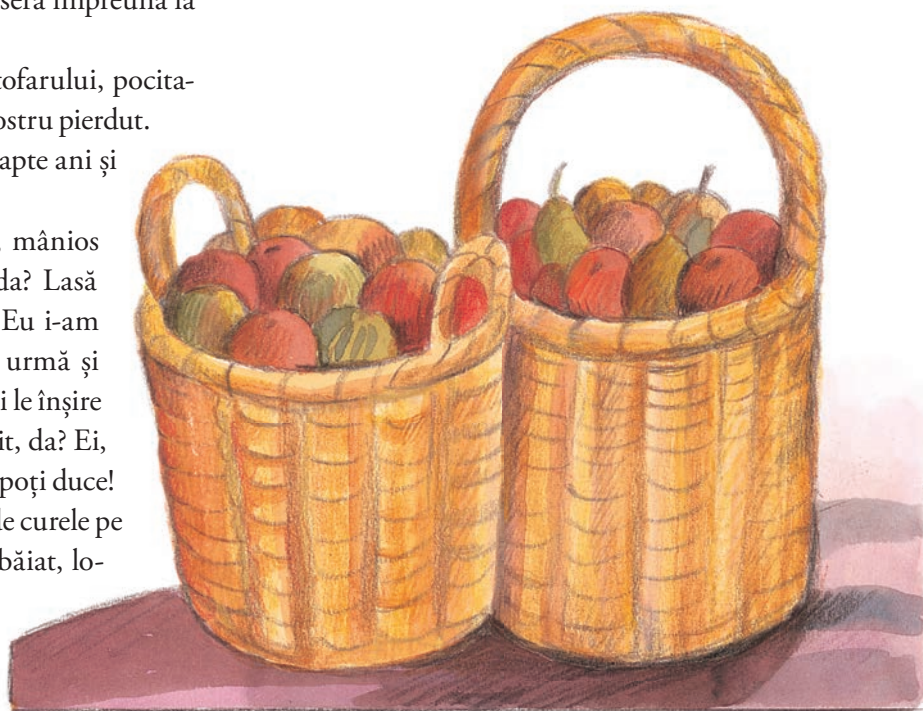
— Ah, da? o opri el din vorbă, mânios din cale-afară. Asta ți-a povestit, da? Lasă că-ți arăt eu ție, stărpitură ce ești! Eu i-am povestit toate astea cu un ceas în urmă și acum are curajul să vină la tine și să ți le înșire ca să-și bată joc de tine? Ai fost vrăjit, da? Ei, lasă că-ți dau eu ție vrăjitorie de n-o poți duce!

Pantofarul apucă un mănunchi de curele pe care tocmai le tăiasse și se repezi la băiat, lovindu-l peste cocoșă și peste brațele

lungi, până când acesta începu să țipe de durere și o luă la fugă.

În acel oraș, ca peste tot, de altfel, se găseau puține suflete bune și dornice să-i dea o mână de ajutor unui sărman care mai avea și o înfățișare atât de caraghioasă. Bietul pitic nu găsi nimic de mâncat sau de băut întreaga zi și noaptea se culcă pe scările reci de piatră ale unei biserici.

În dimineața celei de-a doua zile, când razele soarelui îl treziră din somn, începu să cugete la ce ar fi putut să facă pentru a-și câștiga traiul. Părinții îl goniseră. Era prea mândru ca să muncească drept momeală pentru un bărbier. Și nici la un circar nu voia să se tocmească, doar ca să se holbeze lumea la el pe bani. Dar, totuși, ce putea să facă? Atunci își aminti de tot ce deprinsese în arta gătitului pe când era verעיță. Nădăjduia că se putea întrece cu bucătari vestiți și se hotărî să-și încerce norocul ca bucătar.

De îndată ce străzile prinseră viață și dimineața se transforma în amiază, intră în biserică și spuse o rugăciune. Porni la drum. Ducele din acel ținut era mare petrecăreț și un mare pofticios, care iubea o masă bună mai mult decât orice și care tocmise bucătari din toată lumea. Piticul se îndreptă spre palatul acestuia. Când ajunse la poarta palatului, gărzile îl întrebară ce căuta acolo. Iacob le spuse că vrea să i se adreseze bucătarului-șef. Începură să râdă și să-și bată joc de el, dar îl conduseră prin curțile interioare. Pe unde trecea, slugile rămâneau pe loc uitându-se la el, apoi începeau să râdă și se luau după el și după gărzi, așa încât, în curând, se strânse un alai de toată frumusețea, care se îndrepta spre palat. Băieții de la grajduri lăsară la o parte țesalele, mesagerii își găsiră de lucru pe lângă alai, cei care băteau la covoare le lăsară baltă, și toți se înghesuiau și se împingeau în față. Era o hărmălaie de parcă se pregăteau dușmanii să dea năvală, iar oamenii își strigau unii altora:

— Un pitic, un pitic! Ați văzut piticul?

Din cauza gălăgiei, căpetenia slujitorilor ieși în fața ușii. Furios, ținea în mână un bici care băgă groaza în toți cei de față.

— Ce-i cu gălăgia asta, netrebnicilor? Nu știți că stăpânul încă mai doarme?

Ridică biciul și lovi fără milă spinările câtorva băieți de la grajduri și ale unor străjeri.

— Stăpâne, strigară aceștia, nu vezi ce aducem cu noi? Un pitic—un pitic cum nu ai mai văzut vreodată!

Îngrijitorul palatului era cât pe-aici să izbucnească și el în răs când îl văzu pe băiat. Dar se stăpâni cu greu, de teamă să nu-i fie știrbită reputația. Împrăștie oamenii cu biciul și apoi îl duse pe pitic în casă, întrebându-l ce dorește. Când auzi că băiatul voia să devină bucătar la curtea ducelui, îi zise:

— Te înșeli, băiete! Poate vrei să devii piticul bufon al ducelui, nu-i așa?

— Nu, domnule, răspuse Iacob, sunt un bucătar destoinic și mă pricep să pregătesc bucate

nemaiîntâlnite. Vă rog, duceți-mă la bucătarul-șef. Poate îi va fi de folos îndeletnicirea mea.

— Treaba ta, cum vrei, băiete. Dar să știi că minte nu ai. Auzi, la bucătărie! Ca bufon nu ai nicio muncă de făcut, primești haine frumoase și mâncare și băutură după pofta inimii. Dar hai să vedem ce-o să iasă. Cu toate cunoștințele tale, cu greu vei putea îndeplini ce se cere de la un bucătar al stăpânului și, pe de altă parte, nici ca ajutor de bucătar nu poți să muncești.

Apoi căpetenia slujitorilor îl luă de mână și îl duse în încăperile bucătarului-șef.

— Cinstite domn, spuse piticul, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că se lovi cu nasul de podea. Cinstite domn, v-ar fi de folos serviciile unui bucătar iscusit?

Bucătarul-șef îl privi de sus până jos, după care pufni în râs și spuse:

Astfel îi vorbi bucătarul-șef și începu să râdă în hohote, împreună cu toți cei care se aflau în încăpere. Piticul, însă, nu-și pierdu cumpătul și răspunse:

— Ce ați avea de pierdut dacă mi-ați da un ou sau două, puțin sirop și niște vin, ceva făină și câteva mirodenii, și m-ați lăsa să vă arăt ce pot să fac? Ziceți-mi ce mâncare gustoasă vreți să vă pregătesc și dați-mi cele trebuincioase, iar eu voi pregăti totul în fața Domniilor Voastre. Apoi pun rămășag că veți spune că sunt un bucătar de toată cinstea!

Și tot așa o ținu piticul, care oferea o priveliște tare caraghioasă când clipea din ochii mici ca de purcel, când i se bălăbănea nasul în dreapta și-n stânga sau când gesticula cu degetele subțiri ca niște fire de păianjen.

— Bine, voia ta să se facă! spuse bucătarul-șef, și-l luă de braț pe căpetenia slujitorilor. Așa vom face, chiar și numai ca să ne amuzăm puțin.

Hai să mergem la bucătărie!

Trecură prin mai multe saloane și coridoare până când ajunseră într-o bucătărie mare și înzestrată cu toate cele de trebuință celui mai chițibușar dintre bucătari. Pe douăzeci de plite ardea focul fără întrerupere și un pârau cu apă lină, care, în același timp, era și bazin pentru pești, trecea prin mijlocul încăperii.

În dulapuri de marmură și lemn prețios se înșiruiă ingredientele cel mai des folosite. În dreapta și în stânga se aflau zece

cămări, în care se păstrau bunătăți de tot soiul care se găseau din țara francilor până în Țara Soarelui-Răsare, și mai departe. Ajutoarele de bucătar umblau în toate părțile, zornăind și jonglând cu multă dibăcie cu ceaune și tigăi, cu furculițe și polonice. Când bucătarul-șef intră în bucătărie, rămaseră cu toții

— Cum adică, tu vrei să fii bucătar? Dar la cât de scurt ești, n-ai ajunge la niciuna dintre plitele noastre, chiar dacă te-ai ridica pe vârful picioarelor! Măi băiete, cine ți-o fi băgat în cap ideea că ai putea să-ți câștigi traiul ca bucătar, și-a cam bătut joc de tine, zău așa!

nemișcați, și doar focul din vetre și plescăitul apei se mai auzeau.

— Ce a poruncit ducele pentru micul dejun? îl întrebă acesta pe primul dintre bucătari, care era un om în vârstă.

— A poruncit să i se pregătească supa imperială cu perișoare, domnule!

— Foarte bine, vorbi bucătarul-șef către pitic. Ai auzit ce pofteste să mănânce ducele. Te încumeți tu să pregătești felul acesta de mâncare atât de anevoios? Cel mult poți să-ncerci să faci supa, că perișoarele n-ai tu cum să le reușești, pentru că ele se fac după o rețetă secretă.

Pe vremea când era veveriță pregătise adesea mâncarea pe care o poftea acum ducele și, spre uimirea tuturor, piticul răspunse:

— Nimic mai simplu! Pentru supă aduceți-mi cutare și cutare iarbă de bucătărie, cutare și cutare mirodenie, osânză de la un porc mistreț, rădăcini și ouă. Iar pentru perișoare, continuă el, coborând vocea așa încât numai bucătarul-șef și celălalt bucătar îl mai puteau auzi, am nevoie de mai multe soiuri de carne, puțin vin roșu, untură de rață, ghimbir și o buruiană specială, care poartă numele de alinarea-stomacului.

— Pe Sfântul Benedict, pe lângă ce vrăjitor ți-ai învățat meșteșugul? întrebă uimit primul bucătar. Știi toate ingredientele, și, în plus, cunoști buruiana alinarea-stomacului, pe care noi nu o știam. Cu siguranță va da un gust și mai bun mâncării. E adevărat, ești un bucătar foarte iscusit!

— Nici eu nu sunt mai puțin surprins, spuse bucătarul-șef, dar hai să-l punem, totuși, la încercare! Dați-i tot ce a cerut, dați-i oalele și lingurile pe care le vrea și lăsați-l să pregătească micul dejun!

Ajutoarele de bucătar făcură întocmai și îi aduseră toate cele necesare lângă plita de gătit. Și pentru că piticul de-abia ajungea cu nasul la plită, strânseseră la repezeală câteva scaune peste care așezară o placă de marmură, iar micuțului om-minune i se

ceru să-și dovedească talentele. Bucătarii, ajutoarele de bucătar și slujitorii făcură un cerc mare în jurul lui, privind cu atenție toate mișcările pe care le făcea. Se uitau cu ochii mari, uluiți cât de repede i se mișcau mâinile, cât de frumos și de rânduit pregătea mâncarea. Când termină cu pregătirile, ceru să fie puse pe foc cele două oale și să fie lăsate să fiarbă cât timp va zice el. Apoi începu să numere: unu, doi, trei, și mai departe. Când ajunse la cinci sute, exclamă: „Gata!” Și oalele se îndepărtară de pe foc, iar piticul îl pofti pe bucătarul-șef să încerce mâncarea.

Bucătarul îi ceru unui ajutor să-i aducă o lingură aurită, pe care o spală și i-o înmână bucătarului-șef. Acesta se îndreptă către plită cu o figură solemnă, luă o lingură, gustă, închise ochii, plescăi de plăcere și apoi spuse:

— Nemaipomenit de bună! O minune! Nu vreți să încercați și dumneavoastră din deliciul ăsta? îl întrebă el pe îngrijitorul palatului.

Acesta făcu o plecăciune, apucă lingura, gustă și se arătă peste măsură de încântat de savoarea bucatelor.

— Cu tot respectul pentru măiestria voastră, sunteți un bucătar cu multă experiență, fără îndoială, dar așa de delicioase nu v-au ieșit niciodată nici supa, nici perișoarele, îi spuse el primului bucătar.

Bucătarul gustă și el, strânse cu mult respect mâna piticului și zise:

— Micuțule! Ești un maestru desăvârșit! Ai dreptate, buruiana alinarea-stomacului dă un gust nemai-pomenit mâncării acesteia!

În acel moment intră valetul ducelui și le împărtăși bucătarilor dorința stăpânului de a i se servi micul dejun. Felurile de mâncare fură servite cu repeziciune în vase de argint și fură purtate către încăperile ducelui. Bucătarul-șef, însă, îl luă pe pitic în camera sa și se așeză la vorbă cu el. Nu dură mult până când veni un mesager din partea ducelui, care-i spuse bucătarului-șef că ducele dorește să-i vorbească. Acesta se îmbracă iute cu hainele de sărbătoare și îl urmă pe mesager.

Ducele părea foarte mulțumit. Mâncase tot ce se aflase în vasele de argint și tocmai își ștergea barba, când intră bucătarul-șef.

— Știi foarte bine, rosti ducele, că m-am arătat întotdeauna mulțumit de bucătarii pe care i-ai ales. Dar spune-mi, te rog, cine mi-a pregătit micul dejun în dimineața asta? Niciodată nu a fost așa de gustos! Cum îl cheamă pe bucătar? Vreau să-i dăruiesc câțiva ducați pentru măiestria lui.

— Stăpâne, îți voi spune o poveste ieșită din comun.

Apoi îi istorisi ducelui cum îi fusese adus de dimineață piticul care voia neapărat să capete o slujbă de bucătar, și toate cele care se mai întâmplaseră pe urmă. Ducele se arătă mirat peste măsură. Porunci să fie chemat piticul, pe care îl întrebă cine este și de unde vine. Sărmanul Iacob nu putea să spună adevărul. Cine l-ar fi crezut că fusese fermecat și că slujise ca vereriță la o zână rea? Spuse doar că nu mai avea nici mamă, nici tată, și că învățase să gătească de la o femeie bătrână. Ducele nu îi mai puse alte întrebări, dar înfățișarea atât de neobișnuită a noului său bucătar i se păru foarte caraghioasă.

— Vrei să rămâi în slujba mea? îl întrebă pe Iacob. Vei primi patruzeci de ducați pe an, un rând de haine de sărbătoare, și două perechi de pantaloni. Pentru asta va trebui să îmi pregătești tu cu mâna ta, în fiecare zi, micul dejun și să dai ordine precise cum să îmi fie pregătit prânzul. Mai mult decât atât, te vei îngriji împreună cu bucătarul-șef de toate cele trebuincioase pentru bucătăria mea. Și pentru că fiecare dintre slujitorii mei primește un nume din partea mea, tu te vei numi piticul Nas-Lung și vei avea funcția de ajutor de mare bucătar.

Iacob, care acum se numea piticul Nas-Lung, căzu la picioarele ducelui și le sărută, promițând că îi va sluji cu tot devotamentul.

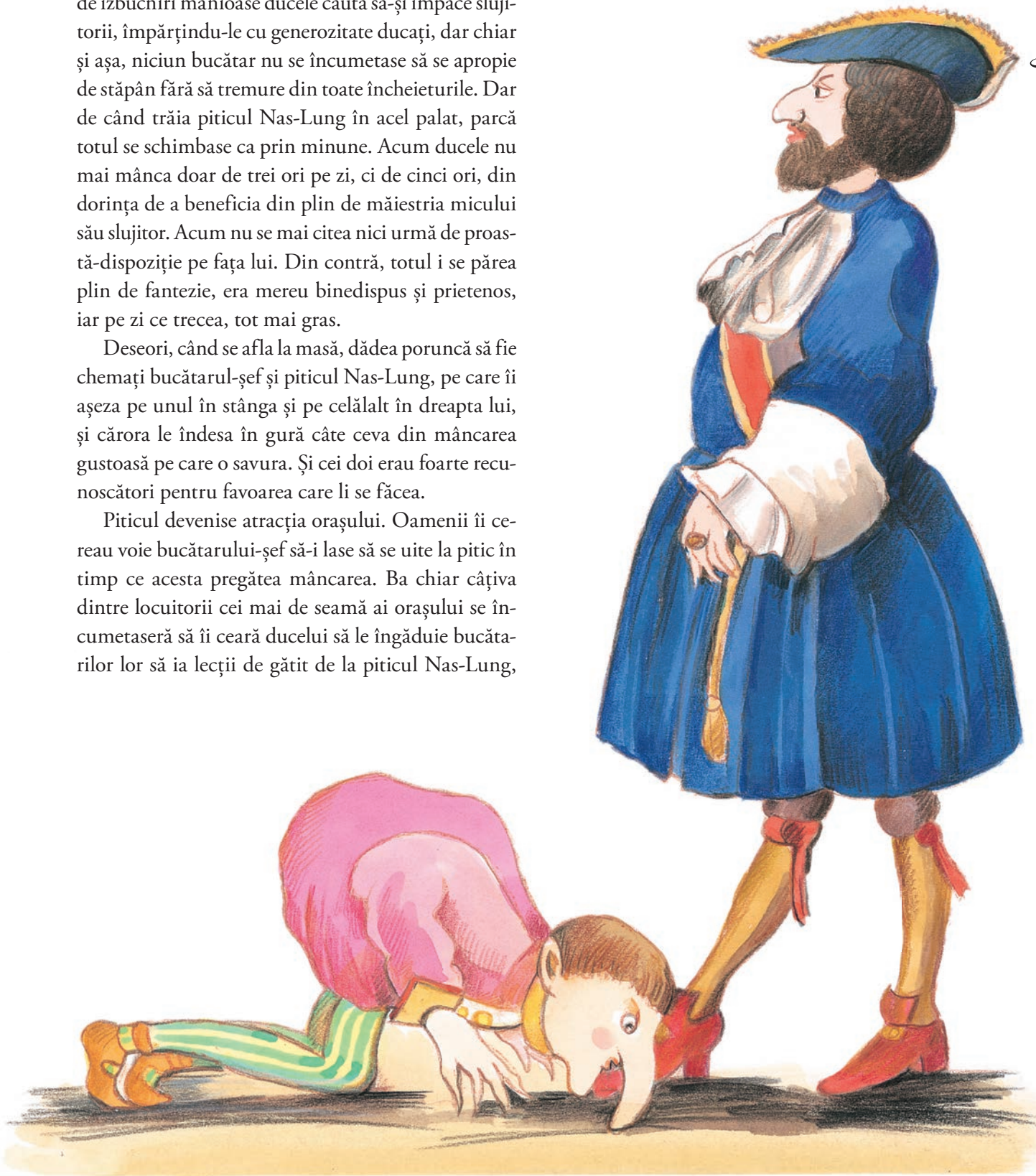
Își găsisse pentru moment rostul și își împlinea munca foarte sârguincios. Iar ducele devenise alt om de când piticul Nas-Lung se afla în slujba lui. Înainte obișnuia să arunce adesea după bucătari cu vasele de mâncare. Chiar și bucătarului-șef i se întâmplase odată să primească în cap o pulpă de vițel, care ducelui nu i se păruse suficient de fragedă, iar lovitura fusese atât de puternică încât acesta se prăbușise și

apoi zăcuse la pat trei zile. E adevărat că după astfel de izbucniri mâniaoase ducele căuta să-și împace slujitorii, împărțindu-le cu generozitate ducați, dar chiar și așa, niciun bucătar nu se încumetase să se apropie de stăpân fără să tremure din toate încheieturile. Dar de când trăia piticul Nas-Lung în acel palat, parcă totul se schimbase ca prin minune. Acum ducele nu mai mânca doar de trei ori pe zi, ci de cinci ori, din dorința de a beneficia din plin de măiestria micului său slujitor. Acum nu se mai citea nici urmă de proastă-dispoziție pe fața lui. Din contră, totul i se părea plin de fantezie, era mereu binedispus și prietenos, iar pe zi ce trecea, tot mai gras.

Deseori, când se afla la masă, dădea poruncă să fie chemați bucătarul-șef și piticul Nas-Lung, pe care îi așeza pe unul în stânga și pe celălalt în dreapta lui, și cărora le îndesa în gură câte ceva din mâncarea gustoasă pe care o savura. Și cei doi erau foarte recunoscători pentru favoarea care li se făcea.

Piticul devenise atracția orașului. Oamenii îi cereau voie bucătarului-șef să-i lase să se uite la pitic în timp ce acesta pregătea mâncarea. Ba chiar câțiva dintre locuitorii cei mai de seamă ai orașului se încumetaseră să îi ceară ducelui să le îngăduie bucătarilor lor să ia lecții de gătit de la piticul Nas-Lung,

în bucătăria palatului. Și pentru ca ceilalți bucătari ai ducelui să nu se supere și să nu devină invidioși, Nas-Lung le dădea lor banii pe care stăpânii îi plăteau pentru ucenicia bucătarilor veniți în vizită.

Așa se scuseră doi ani. Piticul Nas-Lung o ducea bine, era prețuit la curtea ducelui, în tot orașul, și doar gândul la părinții lui îl întrista din când în când.

Într-o zi, însă, se petrecu ceva cu totul neobișnuit. Piticului îi plăcea să cumpere singur cele trebuincioase pentru mâncărurile pe care le pregătea. Mersul la cumpărături îl bucura și îi făcea mare plăcere. Ori de câte ori avea timp, se ducea cu drag la piață și își alegea păsările, carnea, legumele și fructele. În acea dimineață, se duse la piața de păsări în căutarea unei găște grase, așa cum îi plăcea stăpânului său. Tăiase piața în sus și în jos de câteva ori, uitându-se cu atenție la păsările care se aflau la vânzare. Când îl vedeau, oamenii nu pufneau în râs și nici nu îl luau peste picior, ba din contră, îl priveau cu mult respect. Lumea știa că este bucătarul cel mai vestit al ducelui și fiecare precupeță se mândrea când Nas-Lung se arăta interesat de găștele ei.

Într-un colț al pieței, lui Nas-Lung îi sări în ochi o femeie care avea găște, dar care, față de alte precupețe care își laudau marfa gălăgios, stătea liniștită la locul ei. Se apropie de ea, se uită la găște și îi cumpără, cu colivie cu tot, trei dintre ele. Erau exact așa cum își dorea. Ridică încet colivia pe umerii lași și porni la drum spre palat. Îl miră puțin faptul că doar două dintre găște gâgâiau, așa cum fac găștele de obicei, în timp ce a treia era tăcută și tristă, iar din când în când ofta și suspina ca un om.

– Fără îndoială că e bolnavă, își spuse piticul Nas-Lung. Trebuie să o tai cât mai repede și să o pregătesc, înainte să moară și să nu mai fie bună de mâncat.

În acel moment gășca vorbi foarte deslușit, cu o voce omenească:

